

PROTLAK

OBČASNÍK PŘÍCHOVICKÉHO SKAUTSTVA

94

Zpívající trojka, Besídka, Pro Janu,
Víkendovky na Lomečku, Maškarní

ročník XXVIII - leden 2025

Obsah

Úvodem - Šefa	3
Výprava vlčat na Kamýckou skálu - Majdam	3
Skautky na Lomečku - Oci	4
První křížová výprava na hrad Vlčtejn - Tokio	5
Oprašujeme tradice – zpívající trojka - Šefa	5
Javorná vlčat a světlušek – Cesta kolem světa - Kači	7
Skautky v Horní Bříze - Pomí	9
Pomáháme ve školce - Vodnice	10
Halloweenská schůzka skautek - Atletka	11
Víkendovka oldskautů v Jičíně - Laka	12
Podzimní dobrodružství Vlčat na Drnovce - Vojta.....	13
Vzpomínáme na Janu	14
I. Smuteční řeč pro Janu - Oldskauti.....	14
II. Pro Janu - Šefa.....	15
Světlušky v Plzni - Pijavice	17
Maškarní bál pro dospělé - Bory.....	18
Vánoční besídka - Šefa	20
Světlušky útočí na Českého lva - Kači	21
Vánoční výprava světlušek - Kači	22
Betlémské světlo - Žabka.....	23
Štědrodenní výprava vlčat - Langoš.....	23
Jsmo Divočáci! - Lenča	24
Co nového u Oldů - Kula	25
Akce UD – uzený oldi - Prach.....	26

Úvodem

Vážení a milí čtenáři, toto číslo Protlaku je speciální – po dlouhých letech má náš časopis novou obálku. Za grafické zpracování děkuji svojí sestře Aničce. Články jsou nově seřazeny chronologicky (což je práce navíc, ale věřím, že to oceníte). Nově také v obsahu naleznete hned u názvu článku jméno autora. Toť z novinek vše, přeji příjemné čtení.

Šefa

Výprava vlčat na Kamýckou skálu

V sobotu 21. září jsme se sešli s vlčaty za slunečného počasí na nádraží v Přešticích. Přibylo nám tento rok plno nováčků, tak jsme se na začátek rozhodli udělat jednodenní kratší výpravu. Vyrazili jsme tedy náhradní autobusovou dopravou směr Švihov, kde se k nám připojil Prach se svým psem Harrym. Cesta příjemně ubíhala, počasí se opravdu vydařilo. Po cestě si vlčata vymyslela hru „Pírko na Majdama,“ kdy na mě všichni najednou naběhli a chtěli mě zlochtat. Ale pokaždé jsem jim utekl. Alespoň jsme pak nešli tak pomalu. Nakonec jsme dorazili k cíli naší cesty, ke Kamýcké skále. Nahoru jsme se vyškrábali po skupinkách po hodně příkrých schodech. Nahoře sice výhledu zčásti bránili vysoké stromy, ale i tak se to místo všem líbilo. Dole pod skalou jsme si na ohni opekli

buřty a najezení jsme se vydali zpátky na nádraží do Švihova, kde jsme zakončili tuhle rychlou a pohodovou výpravu.

Majdam

Skautky na Lomečku

V pátek 27. 9. 2024 jsme se sešli na autobusové zastávce v Přesticích. Vystoupili jsme v Merklíně. Z Merklína už je to na Drnovku jen kousek, necelé čtyři kilometry. Skoro celou cestu vydatně přešlo. V chatě jsme byli poprvé, a proto nás naprosto uchvátila. Potom, co jsme se v podkroví skoro poprali o matrace, měl pro nás Kuna připravenou prezentaci o jamboree. Mladším skautkám vysvětlil, jak to tam chodí a co jsme tam zažili. Večer nám Lucka zahrála na kytaru.

Druhý den ráno jsme se při snídani nacpali bábovkou a zákusky, co nám vedoucí připravili. Hned dopoledne jsme začali s přípravou oběda – dýňovou polévku a nudle s masem. Skautky, co zrovna nevařily, měly milionkrát horší úkol – kompletování střediskových stanů. U jednoho chybí tyčky, u dalšího rovnou celý vnitřek, a tak se to opakuje pořád dokola. I přes všechno trápení jsme to nakonec zvládly. Po obědě byla vycházka k nedaleké vyhlídce, po návratu následoval úklid chaty s odjezd domů.

Přespání na Lomečku jsme si moc užili.

Oci

První křížová výprava na hrad Vlčtejn

Řád příchovických templářů se o víkendu 11.-13.10. dobýti a obrátiti na správnou víru hrad Vlčtejn vydal. Po shromáždění voje v rodném statku se příchovičtí za rozbřesku směrem na Blovice na železném oři tahnouti vydali. Obléhání hradu rychle proběhlo, příchovičtí zjevíce se na svahu od Zdemyslic přes podhradí neomylně a drtivě obranu hradu překonali. Po ovládnutí hradu se křížáci víru po okolí šířiti jali, obec Chouzovy navštívili a lapky z pod Farské skály vyhnali. Znaveni cestou utábořice se na Prusinách Kostel sv. Jakuba Většího, jakož i cestou Kaplí sv. Barbory založili. Novicové v řádu prokázati svou odvahu museli, za nejtemnější noci bez louče k lesu dojíti museli a tam do knihy podepsati se museli. Cestou do rodného panství dále křesťanství v obcích Netunice, Krasavce a Střížov šířili.

V celku se výprava tato do kronik jako úspěšná zapíše, neboť příchovičtí jediného rytíře ba ani páže v boji neztratili.

Tokio

Oprašujeme tradice – zpívající trojka

Rozhodli jsme se obnovit jednu tradiční akci skautek (i světlušek) a uspořádali jsme si se skautkami „Zpívající trojku“. Je to vlastně něco jako

televizní show *Hlas* nebo třeba *Česko Slovensko má talent*. Případně i *Tvoje tvář má známý hlas*. Zkrátka skautky, ideálně trojice, si mají připravit hudební, divadelní, taneční nebo jiné představení. Svoje výkony předvedou před kruto-přísnou porotou a bojují o zlaté medaile. Pravidla jsou jednoduchá – vyhraje ten nejlepší, nejoriginálnější, nejpřipravenější.

Jelikož teď máme schůzky na 2 hodiny, rozhodli jsme se nedělat speciální víkendovou akci, ale zpestřit si tak prostě běžnou schůzku 17.10. Pěvecké, herecké a taneční výkony skautek předčily moje očekávání, opravdu jsou to holky šikovný, originální a vtipný.

Porotu jsem tvořila já (Lucka) a Ivetka, moderace se ujala Balonek. Rozhodnout, kdo byl nejlepší bylo opravdu těžké, ale nakonec se přeci jen rozhodlo. Každá skautka mohla ještě dát sama za sebe hlas tomu, kdo se jí nejvíce líbil a spolu s body od poroty nám vyšlo následující pořadí:

1. Oci a Žabka
2. Kája s Beru
3. Áňa sláňa

Žabka vymyslela krásný skautský text k jedné písničce od Beatles a společně s Oci nám ho zaspívaly. Oci je doprovázela na kytaru. Bylo to tak nádherný, že dostaly za úkol trénovat a na táboře si ji zaspíváme všichni společně a zařadíme jejich písničku do zpěvníků. Málem jsem se u toho dojetím rozbředla. Zatímco Oci a Žába nás dojaly, Kája s Beru nás zejména rozesmály. Upravily si písničku Buráky a předvedly nám vtipnou scénku s ToiToi a nakresleným roztomilým hovínkem. xD Áňa nám zatancovala, takže jsme si užily i krásu a ladnost pohybu.

Byla to opravdu přehlídka talentů. Víky a Elis nám taky zatancovaly a trojice Adél, Opi, Pomi nám zahrály taneční scénku na chytlavou písničku

Ghostbusters (lovci duchů?). Jo a málem bych zapomněla, úplně na začátku si ještě skautky pod vedením Bály připravily společné předtančení na písničku od Justina Biebera – jak jinak, na táboře si ho velmi oblíbily a Justin (Pája) jim zřejmě už chybí, když teď studuje v tom Německu.

Zpívající trojku jsme se moc užily a shodly se, že příští rok si to určitě zopakujeme! Holky to bavilo a vedoucí jakbysmet.

Šefa

Javorná vlčat a světlušek – Cesta kolem světa

Tradice dodržena, Javorná navštívená! Ale hezky od začátku...

Pátek 11.10.

Počasi nic moc a já klasicky trošku nestíhala. A tak jsem se k autobusu na přeštické náměstí dostavila až mezi posledními. Ano, k autobusu! Řekla bych, že ten úmorný přestup v Klatovech nám nikomu nechyběl. Co ale docela chybělo, byly igelitové sáčky, pro případ nežádoucího nákladu od všech bolavých bříšek. Naštěstí si všechna bříška dala říct. „Už tam budem?“ „Za chvíli...“ „Mě už to nebaví!“ Tato slova vystřídal jástot, když paní řidička otáčela autobus se slovy, že nás zkusí odvézt až nahoru. Osudový okamžik se blížil. Nikdo ani nedutal. A povedlo se! „Ty jo, já se nikdy nevezla až k chatě,“ prohlásila Cherry. No, já si této služby, za asi 15 let, užila potřetí. Pak už jen stačilo najít správné majitele Decathlon batohům, kterých v zavazadlovém prostoru bylo bambilion stejných. Následovala klasická skládačka dětí na pokoje, souboje s prostěradly a zasloužená večeře z domácích zásob. Před spaním si světlušky a vlčata ještě vyplnili své cestovní pasy, otestovala své znalosti v AZ kvízu a hurá do spacáků, ať na to objevování světa máme sílu. Dobrou noc!

Sobota 12.10.

Sobotní ráno začalo opět v brzkých ranních hodinách. Rozcvička, oblíbená Nutella ke snídani a honem zabalit zavazadla, ať nám neuletí letadlo. Řady se rozrostly ještě o Lukyho a chlupatou kouli štěstí – Amy. Při slunečné cestě na Pancíř jsme navštívili Kanadu a vyzkoušeli si nosit vejce jako

tučňáci z Antarktidy. Na samotném vrcholu jsme se zúčastnili klokaního závodu a pak přišel čas na zasloužený odpočinek. Cesta zpět už tak veselá nebyla, síly docházely a nožičky bolely čím dál tím víc... Nudličková

polévka na chatě tak přišla vhod. Večer byl ve znamení dalších cest – Mexiko a jejich piñata, indická hra, stavba šikmé věže, slavné japonské origami, těžba zlata v irských nalezištích a mnoho dalšího. Cestovní pasy se plnily razítky... Avšak, všude dobře, doma nejlíp! Celé putování jsme zakončili promítáním dokumentu o české přírodě.

Můj plán zněl jasně, večer pár her a spát! Kontakt, hra, které jsme dali jméno Retardace, aneb smích zaručen, městečko Palermo a mohla bych pokračovat. No, takže v pondělí ráno budu doufat, že nedojedu vlakem až do Brna...

Neděle 13.10.

Budíček v době budíčku jsme ocenili víc než kdy jindy. A pak už jen klasický nedělní program – balení, úklid a cesta domů.

Víkendovku hodnotím jako velmi zdařilou!

A co jsem si přivezla? Spoustu zážitků, kapsu plnou kaštanů, jeden půlkilový šutr jako neohlášený dárek od Pracha a Rajčeho a spánkový

deficit, který spolužačka při mé snaze vnímat prvouku zhodnotila slovy: „Prosím tě, spala jsi vůbec?“ Takže asi tak...

Prachovo průzkum ponožkového trápení:

Je možné si při sezení na záchodě obléct ponožky tak, aby nebyla přerušena potřeba?

a) ANO

b) NE

O své výsledky se podělte, Prach bude jistě rád!

Jedna z mnoha členů
týmu A – Kači

Skautky v Horní Bříze

Od pátku 18. října až do neděle 20. října 2024 jsme my skautky prožily víkendovku v Horní Bříze.

Do Horní Břízy jsme jeli společně vlakem. Ale do skautské klubovny jsme museli ještě kousek dojít. My skautky jsme spaly v prvním patře, vedoucí spali dole.

Večer jsme si rozdělaly táborak a zpívaly písničky. Jenže postupně každou z nás Kuna poslal stezkou odvahy. Musely jsme jít po svíčkach. Které nás postupně dovedly k papíru, kde jsme se podepsaly. A poté jsme pokračovaly dál po cestě osvětlené svíčkami, až jsme došly zpátky do klubovny. Další den si pro nás Kofola a Sláňa připravily taneční rozcvičku.

Poté nás čekala snídaně, ke snídani byly palačinky. Pak jsme vzaly svačiny a mohly vyjít na výpravu. Po chvíli chůze jsme se rozdělily na dvě skupinky a v těch skupinkách jsme si losovaly různé postižení a léčení na ta postižení. Po pár kilometrech jsme došly až na Krkavec. Tam jsme si daly pauzu na oběd. A poté jsme se znova vydaly na cestu. Cestou si pár z nás vybralo "hobby horse" Sláňi-Blond, Kofoly-Brunetki, Eliáše-Vošouch, Káji-Glamur, Beru-Ignac, Ádi-Kremilek a Opi 3 metry dlouhý

Kebab. Nakonec jsme došly do Farmaparku u Toma. Tam byla halloweenská tajenka, kterou když jsme vyplnily, tak jsme dostali bonbon. Byla tam také písková hora, kterou jsme mohly vyjít. Dále jsme mohly jít k některým zvířatům, která jsou součástí farmaparku a pohládit si je např.: kozy, králíci, kočky atd.... Závěr naší výpravy byl zpět v Horní Bříze, kam jsme musely dojít.

V neděli nám už stačilo se jen sbalit, poklidit klubovnu a dát se na cestu domů. Víkendovku jsme si, podle mě, všechny moc užily.

Pomi

Pomáháme ve školce

Dne 22.10.2024 jsme šly pomáhat do mateřské školky (MŠ Přeštice Dukelská). Během odpoledne měly děti z MŠ plnit úkoly na sedmi

stanovištích. Přesný název akce byl „PŘÍRODU MÁME RÁDI, JSME S NÍ KAMARÁDI“. Sešly jsme se v 15:45 hod před obchodem U Čermáků. Přišlo osm skautek, dvě roverky a tři oldskautky. Obešly jsme si stanoviště, rozdělily si je a rovnou na nich zůstaly. Těchto sedm stanovišť jsme vymyslely na přespávačce na Lomečku. Byla to stanoviště: třídění odpadu; přiřazování zvířat k místu, kde žijí; překážková dráha; poznávací hra (o rostlinách); nalepování papírků na velký list; jak založit oheň a rozdělování vlastností na dobré a špatné. Nebylo to jednoduché. Malé děti byly nedočkavé a nechtělo se jim čekat, než úkol vysvětlíme. Zažili jsme ale všichni hodně legrace. Moc jsme si to užili a rádi si to někdy zopakujeme.

Adél – Vodnice

Halloweenská schůzka skautek

Dne 31.10.2024 jsme se se skautkami sešly na Halloweenské schůzce. Každá skautka přinesla nějaké tematické pohoštění, pochutnaly jsme si na mumících, pavučinách nebo na krvavých cupcakes. Všechny si daly práci s přípravou svých krásných kostýmů. Mohly jsme vidět tradiční čarodějnice nebo smrtku, ale i netradiční krávu Milku nebo bojovníka ze Star Wars. Také jsme si užily spoustu zábavy a legrace při hraní her a vyřezávání dýní.

Atletka

Víkendovka oldskautů v Jičíně

Na tuto akci vyrážíme Hnídy autem společně s Bopem, Kofičem a jejich super psem Fulíkem, ve čtvrtek 24. října odpoledne. Navigátorem je Kofič, který sleduje aktuální dopravní informace na mobilu, Bop provádí občasnou kontrolu, zda jsou informace správné. Přesto se obavy z velkého provozu naplňují uprostřed Prahy, kde se dostáváme do kolony a nezbyvá nic jiného, než se obrnit trpělivostí. Jediný, komu to nevadí je Fulík. Za Prahou si dáváme lehké občerstvení, kávu a pokračujeme bez problémů až do Jičína. Srub nacházíme snadno. Před ním nás už vítá Kamil a naviguje nás na parkování. Odnášíme si věci do srubu, kde je také Yetti s dětmi, Michalem a Zuzkou. Srub je moc pěkný. Po krátké prohlídce si v patře připravujeme spaní na místních matracích. Chvilí za námi přijíždí Čára s Niki a později Viky s Kulkou. Večer rychle ubíhá při vyprávění zážitků z cesty a domlouvání programu na druhý den. Bop se pilně připravoval a navrhl dvě alternativy, které nakonec zvítězily. Výprava na hrad Kost připadla na druhý den a Rumcajzova stezka na sobotu. Večer jsme zakončili zpíváním s kytarou a Kamilovo vynikající sekanou.

Druhý den jsme dojeli auty do Sobotky a odtud se vydali pěšky na hrad Kost a zpátky kolem zámku Humprecht do Sobotky. Výprava se skvěle vydařila, počasí nám přálo, užili jsme si nádhernou podzimní přírodu. Na srub jsme dorazili unaveni a spokojeni. Večer probíhal ve stejném duchu jako ve čtvrtek, což znamená dobré jídlo, pití, nálada a samozřejmě písnička s kytarou.

Sobotní ráno vstávám poněkud unavená z předchozího dne a zvažuji, že celou stezku nedám. Po poradě s ostatními se rozhoduji pro zkrácení stezky, samostatný návrat do Jičína, kde jsem si prohlídla místí památky, navštívila hřbitov a místní synagogu, kde jsem se zdržela. Mezi tím mě už volali ostatní, že sedí na náměstí v místní hospůdce, abych za nimi přišla. Po příjemném posezení a dobrém jídle se vracíme do srubu, kde na nás ještě čeká Kamilova polívka a sekaná. Nesmím zapomenout, že před zahájením putování po stezce nám Bop oznámil, že má pro nás připravenou hru na cestu. Seznámil nás s pravidly. Rozdělili jsme se do třech skupin, vytahovali jsme si lístečky ze dvou hromádek, kde byly

napsány úkoly. První úkol říkal, jak se máme chovat a druhý dával za úkol někomu pomoci. Nebylo to vůbec jednoduché a kdyby nás někdo pozoroval, tak by si myslel, že jsme utekli z psychiatrické léčebny.

V neděli už jenom balíme, uklízíme a na závěr nesmí chybět společné foto před srubem. Všichni se shodujeme, že tento pobyt stojí za zopakování.

Laka

Podzimní dobrodružství Vlčat na Drnovce

O víkendu od 15. do 17. listopadu jsme s naší vlčáčkou smečkou strávili víkend na našem tábořišti Drnovka. Podsadové stanu, na které je každý z nás od malička zvyklý jsme vyměnili za naší skvělou klubovnu v lomečku, kde i to nejnáročnější Vlče našlo všem, co potřebovalo.

V pátek večer jsme se sešli všichni přímo na místě a hned po příjezdu jsme se pustili do zabydlování chaty a prozkoumávání jejího okolí. Po večeři, kterou tvořily oblíbené buřty opékané na ohni, přišla na řadu zkouška odvahy – bobřík odvahy. Svíčky osvětlovaly cestu a každé Vlče, které překonalo svůj strach, získalo na památku svého vlastního bobříka.

Sobota byla ve znamení výpravy po okolí. Společně jsme se vydali na podzimní cestu, která nám ukázala krásu míst, která v létě dobře známe, ale teď měla díky podzimnímu zbarvení úplně jinou atmosféru. Prošli jsme Kloušovem a Srnčákem až do Ptenína, kde si kluci vyhráli ve vypuštěném koupališti a pomazlili se s přátelskými koňmi.

Večer jsme společně zapálili slavnostní táborový oheň, u kterého některá Vlčata složila svůj vlčácký slib – okamžik, na který budou jistě dlouho vzpomínat.

Věříme, že nejen Vlčata, ale i vedoucí a ostatní účastníci si tento víkend uchovají v paměti jako jedno z těch výjimečných. Už teď se těšíme na další vlčárny!

Vojta

Vzpomínáme na Janu

Sestra Jana nás navždy opustila 16.11. 2024. Dva proslovy, které zazněly ve smuteční síni, předkládáme i sem, do Protlaku. Při čtení následujících řádek si společně znovu připomeneme Jany život a její nezapomenutelný otisk v našich duších.:

I. Smuteční řeč pro Janu

S těžkým srdcem se loučíme s Janou, naší skautskou sestrou, která mezi nás přišla před pětadvaceti lety na jeden z letních táborů.

Od začátku jsme věděli, že Jana je něco extra. Nespoutaná síla, která kam se hnula, tam tvořila, rozveselovala a s vrozeným talentem odlehčovala každou dusnou chvíli pozitivním pohledem na věc, praktickým nápadem a v neposlední řadě tím, že prostě vzala kytaru do ruky, jako by snad písničky, které nám hrála a kterých nás desítky naučila, byly lékem na vše a proti nudě nejvíce.

Nikdo si nevybavujeme, že se kdy Jana nudila nebo snad udělala pomalejší krok – a pokud ano, bylo to nejspíš proto, že vymýšlela, co je potřeba udělat; že tamhle s vlčaty by si mohla zapinkat badminton, než se všichni sbalí do lesa, že ráno místo obyčejné rozcvičky rozhybe skautky aerobikem, odpoledne je vezme na kolo... že světluškám pomůže vydrbat připálené hrnce, že tamhle stýskající si vlče by měla jít pohladit a dát s ním řeč proti smutku, nebo že tamten potřebuje právě teď pořádně povzbudit, aby získal kuráž... možná by si s ním pak ještě stihla zahrát karty, než bude

potřeba jít naklepat řízky k obědu... a po obědě - kdo ze skautů se nechce jen tak po poledni válet, toho by mohla naučit pořádnou trampskou vypalovačku, světlušky by možná raději melodii z poslední štědrovečerní pohádky, nebo co si dát novinky od Pokáče?

Jana věděla, jak s dětmi a mladými lidmi. Od prvního setkání byla s každým parťačka, která v každém viděla jeho potenciál a snažila se, aby jej uviděl i on sám. Bylo evidentní, že ji to naplňovalo opravdovou radostí.

Troufám si tvrdit, že Jana byla učitelkou nás všech. Jana totiž nekázala o tom, jak se má život žít – ona nám to ukázala! Ona jej žila! Byla učitelkou toho, že optimismus, dřina, pohyb, touha po vědění a soucit jsou tím pravým životním koktejlem.

Drahá Jano,

svým životem, tak jak jsi jej žila, si zde zanechala tolik dobra, lásky a radosti, že kdyby každý člověk na tomhle světě byl alespoň z 0,00001 tak dobrý jako ty, bylo by na Zemi nádherně.

Děkujeme, že jsi nás všechny učila.

Tví skauti

II. Pro Janu

Protančené táborové dny, slzy smíchu.

V hlavě mi zní *Ó Zuzano, Zuzano mám tě rád*. Tahle píseň se stala tvou součástí. „Táák hezky holka, kluk, holka, kluk – vedle sebe. Potřebuju

ňákýho kluka tady, no šup kluci, nestyďte se!“ Seřadilas nás do velkého kruhu a uprostřed jsi byla ty. Hudba spustila a ty ve svém živu. Tvoje pokyny slyším do teď. „Od sebe, k sobě, od sebe, vyměním..“ Jeden kruh, jedno společenství, jedno tělo.

Perlou posledních dvou táborů byla písnička *Matfyzák na disku* a tvoje nezapomenutelné taneční kreace. Nejdřív nám to všem přišlo strašně trapný, ale Jana je Jana a prostě tě roztančí ať chceš, nebo nechceš. Letos na táboře už si taneček na *Matfyzáka* skautky vyložené přály.

Prý jsi byla přísná učitelka. Naštěstí jsi mě nikdy neučila. Nebo možná naneštěstí? Třeba bych dneska věděla, k čemu jsou integrály. Nikdys mě neučila ve škole, ale jinak jsi mě toho naučila hodně. Jak už tady bylo řečeno – byla jsi učitelkou nás všech. Jako většina skautů a skautek jsem tě tedy neznala jako učitelku matematiky, ale jako skautku, zkušenou vodačku, vášnivou tanečnici, kytaristku a zpěvačku. Zkrátka showmanku plnou energie, veselou kópu.

Vidím tě před očima. Procházíš se po tábořišti Drnovka, ještě trochu pomačkaná po probuzení. Našlapuješ tiše, všichni okolo ještě spí. Jen služba do kuchyně už připravuje snídani. Vstávalas brzo, abys zadělala těsto na kynuté knedlíky, asi tak pro 50 hladových krků. **Na sobě máš zářivě zelenou mikinu s nápisem: *Dejte si každé ráno k snídani žábu,***

nic horší se vám ten den už nestane. Tak nějak ta věta zněla. Tu mikinu ti dali tví milovaní studenti. Možná tady teď někteří z nich sedí.

To díky tobě dnes hraju na kytaru. Tak ráda jsem s tebou trsala a zpívala, až jsi mi řekla – proč, Řezňo, nehraješ taky? Tak jsem pak po táboře vyhrabala doma starou kytaru a začla hrát. Pár táborů už jsme v teepee hrály spolu. Letos naposled. Kéž bych věděla, že si ten moment mám vrýt do paměti. Kéž bychom tu noc nikdy nešli spát a hráli tam do teď.

Jako by chyběl kousek skládačky v našem skautském společenství. Jsi nenahraditelná. Zůstaneš v nás.

Za všechny skauty a skautky děkuji, že jsme tě mohli poznat. Děkuji za tvůj smích, za tvou lásku a energii. Nikdy na Tebe nezapomeneme, Jano.

Tvá Lucka – Šefa

Světlušky v Plzni

Dne 23. listopadu se světlušky sešly na vlakovém nádraží v Přešticích kolem deváté hodiny. Když jsme vystoupily v Plzni na nádraží, šly jsme na vánoční trhy, tam se světluškám moc líbilo. Nejraději by si odnesly všechny hračky i vánoční ozdoby domů. Když si tedy nakoupily vše, co chtěly, šly jsme si udělat společnou fotku u krásného

ručně vyřezávaného betlému. Zde byla také schránka s přáním, kde jsme si se světluškami napsaly na papírek přání a vhodily do schránky.

Když jsme si celé trhy pohlédly, tak se světlušky rozdělily na dvě skupiny. První skupinka šla nejdříve do muzea loutek a druhá na nejvyšší věž v Plzni a okolí. Muzeum bylo moc krásné, světluškám se tam moc líbilo. Dozvěděly se spousty nových věcí o loutkách i o loutkovém řemeslu. Na konci této prohlídky na ně čekala aktivita, kde si mohly vyzkoušet, jak loutky fungují, ale také si je mohly zkusit ovládat, přičemž některé loutky, které ovládaly, měly i dva metry.

Jako další zastávka byl výstup na Plzeňskou věž. Bylo to více náročné, než jsme očekávaly. Pro světlušky to byla taková zkouška odvahy a myslím si, že ji zvládly na jedničku. Každá světluška překonala svůj strach i sama sebe.

Za odměnu jsme se šly naobědvat do Plazy, zde jsme se najedly a když jsme měly plná břicha vypravily jsme se do kina. Daly jsme si pop-corn a šly do sálu číslo 2. Dávali animovanou Pyšnou princeznu. Já si myslím, že tato pohádka nás všechny bavila, jelikož měla šťastný konec.

Vlakem z Hlavního nádraží v Plzni jsme přijely kolem páté hodiny do Přeštic. Zde na světlušky čekali jejich rodiče, kterým ihned začaly vyprávět, co krásného zažily. Myslím si, že jsme si to všechny moc užily a těšíme se na další společné zážitky.

Pijavice

Maškarní bál pro dospělé

Na konci listopadu se konal druhý ročník maškarního bálu pro dospělé. Přípravy probíhaly skoro identicky jako na maškarní pro děti s tím rozdílem, že i letos byla součástí bálu tombola. O tu se postaraly naše milé oldskautky, kterým za to velmi děkujeme. Sobotní dopoledne patřilo přípravám stolů, věšení fáborků, číslování tomboly a ostatních drobností. Po dokončení veškerých činností jsme se před obědem rozjeli do domovů, kde se každý začal připravovat na večerní rej. Jak se den chýlil k 20 hodině večerní, opět se náš realizační tým sešel na značkách v Příchovickém

kulturním domě a vše mohlo začít. O letošní taneční zábavu se postarala kapela TSB band a jako novinku jsme měli i moderátora, kterého nám dělal pan Levora z Oplota. Jako klasicky večer otevřela první hra ve formě podbíhání pod lanem. Musím přiznat, že občas bylo náročnější vysvětlit průběh hry dospělým než dětem. Ale všichni to zvládli bravurně. Jako druhou hru jsme zvolili židličkovanou. Ta se těší velkému úspěchu, protože nese velmi násilné prvky a nikdo za ně není trestán. Souboj posledních dvojic se přehoupl v opravdu nelítostný boj o poslední židli. Naštěstí se nikomu nic nestalo. Mezi hrami všechny masky ukazovaly na parketu své nejlepší taneční kreace a ladné pohyby. Před půlnocí se začala vydávat naše bohatá tombola a o půlnoci proběhla dražba těch nejlepších kousků, které jsme v tombole měli. Ti, kdo vydrželi na nohou i po půlnoci, se mohli zúčastnit poslední hry, a to tance s balóny. Když se k ránu vyklidil celý taneční parket, naše úžasná Ťapka zajistila celý kulturní dům a jako poslední uzavřela druhý ročník maškarního bálu pro dospělé.

Bory

skauti
Přichovice

maškarní ples

23.11.2024

Vánoční besídka

Besídka letos proběhla 14.12. 2024, nakonec opět v ZUŠ Přeštice, i když tomu předcházely dlouhé debaty ve střediskové radě. Chtěli jsme totiž zkusit menší sál v zasedačce v kulturáku v Příchovicích, protože všichni pamatujeme ty doby, *kdy jsme se mačkali ve staré klubovně a chceme se mačkat dál!* Ale je nás ve středisku už cca 140 a v takovém počtu (i když na besídku zdaleka všichni nejdou) se mačká blbě. Když jsme se pak na zasedačku šli podívat osobně, usoudili jsme, že bychom se *moc mačkali*, a tak vyhrála opět ZUŠka. xD (Ano, takhle my to v tom středisku vedem. :D)

Přece jenom ZUŠku už máme obhlédnutou a světlušky i skautky se letos začaly svědomitě připravovat už velmi brzo a počítaly s prostorem v ZUŠce. Stálo to opravdu za to. Světlušky se předvedly opravdu v nejlepším světle. Mladší světlušky, zelená šestka, nám zahrály příběh o narození Ježíška a starší, modrá šestka, muzikál Dvanáct měsíčků (verzi z pohádky Tři bratři). Muzikál Dvanáct měsíčků byl tak parádní, že ho světlušky Xkrát zahrály i ve škole před svými spolužáky a pak ještě speciálně pro rodiče. O tom píše Kačka v následujícím článku. Vlčata nám zahrála dvě pohádky.

Skautky nám letos zahrály pohádku Anděl páně v hlavní roli Žabka (anděl Petronel) a Oci (čert Uriáš). Holčám se to taky moc povedlo, včetně super kostýmů. Skauti si zase připravili vlastní verzi filmu Sám doma a rytířské souboje. Třešničkou na dortu bylo představení roverů – vánoční epizoda Spongeboba. O tom se můžu rozepsat nejvíc, protože jsem byla jedna

z hereček. xD Scénáře se ujala Bory, což se nakonec ukázalo jako nejtěžší část přípravy, ale zvládla to dobře. Natrénovali jsme to dost rychle a hlavní cíl bylo zaujmout kostýmy. Což se nám, podle mě, fakt povedlo. Spongeboba hrál Kanye, hvězdici Patrika hrál Joff, krabse Kozel, mně dali roli velryby (dík), veverku hrála Kačaba, Sépiáka Vojta, Kapitána samozřejmě Kapitán, planktona Kači a šneka Garyho hrál Fena (s nejlepším kostýmem). Pak ještě další role měli Kecka, Vašek, Marťa. Myškin, Guma – snad jsem na někoho nezapomněla. :D Letos přispěli svým výkonem i benjamínci. Sice na besídce nebyli, ale připravili si pro nás film, kde nám ukázali, jak se mají na schůzkách, a že se na sebe pořád hezky smějou. Měla jsem z toho videa moc hezký pocit.

Moderování se letos ujaly Rybka a Sofi – s tématem cesta kolem světa. V mezipauzách jsme klasicky s Kiki hrály na kytaru a zpívaly koledy, proběhl tradiční Otec Abrahám, namotávání bonbonů na jazyk, nová hra krájení jablek atd. Bylo to krásný, ale dlouhý a bylo toho dost. :) Uvidíme, jakou formu dáme besídce příští rok, je nás prostě hodně a všichni jsou až moc šikovný.:D

Šefa

Světlušky útočí na Českého lva

Všichni známe ten pocit úlevy po povedené besídce. Ale stalo se vám někdy, že vám bylo trochu líto, že je „konec“ a už se nebude hrát? Nám totiž ano, a tak se zrodil nápad uspořádat besídku i pro rodiče našich světlušek.

Plán byl jasný – v pátek 20.12. místo běžné schůzky, vlčata nám pro tuto příležitost uvolnila starou klubovnu, a nám tak nic nebránilo v přípravě úplně první besídku pro rodiče.

V týdnu proběhlo ještě pět repríz Dvanácti měsíčků v rámci školy. Vystoupení se dětem velmi povedla a sklídila úspěch!

Den D byl tady... Společnými silami jsme v klubovně vytvořily malé divadlo, proběhla generálka a ochutnávka cukroví, dokonce jsme stihly zazpívat i několik koled a v šest hodin jsme mezi námi přivítali všechny natěšené příbuzné. Po pár slovech na začátek se celá klubovna, praskající ve švech, zcela utišila a naše nejmenší předvedly své vystoupení. A jen co Ježíšek přišel na svět, už jsme se ocitali ve světnici u macechy s Holenou. Obě šestky předvedly skvělé, naprosto suverénní výkony, a vysloužily si tak dlouhý a zasloužený potlesk. Na závěr jsme si rozdaly dárečky a dokonce přišel i skautský Ježíšek – lžíce se jmény, win-win pro všechny ☺

Ještě jednou všem moc děkujeme!

Kači (režie,
scénář),

Sůša (režie,
hudba)

& spol.

Vánoční výprava světlušek

Jako každý rok, i letos jsme 23. prosince vyrazily na naši vánoční výpravu. V hojném počtu jsme nejprve zamířily ke krmelci, kde světlušky připravily pro zvířátka bohatou hostinu – jablka, mrkve, kaštiny a další dobroty. Poté jsme se vydaly hledat ideální stromeček, kolem kterého bychom se všechny

vešly. Nakonec nám musela stačit pěšina s výhledem na dnes již vzrostlé a hlavně zarostlé stromečky. Při pohledu na plápolající plamínky svíček v našich dlaních jsme zazpívaly několik koled, popřály si krásné vánoční prázdniny a za šera se vrátily zpátky ke klubovně. Přejeme krásné Vánoce a šťastný nový rok všem!

Kači

Betlémské světlo

Na rozdávání Betlémského světla jsme se sešli 23.12. v podvečer. Letos jsme nebyli u kapličky, ale v zámku, kterému svíčky dodávali úplně kouzelnou atmosféru. Připravili jsme svíčky, PF a kalendářiky, drobné občerstvení a teplé pití do várníc. S tmou se začali objevovat i první zájemci o napálení, svíček samozřejmě. Během večera jsme se potýkali s všemožnými problémy, ať už šlo o zapalování předválečné petrolejky nebo koberec nacucaný svařákem. Nic nám ale nepřekazilo dobrou náladu, kterou si od nás odneslo spousta lidí společně s Betlémským světlem a úžasným PF a ti odvážnější si vzali i námi zdobené perníčky.

Žabka

Štědrodenní výprava vlčat

Po roce jsou tu opět Vánoce a s nimi i tradiční výprava vlčat ke krmelci. Letošní výpravy se zúčastnilo celkem 24 účastníků v doprovodu psích hlídačů. Na cestu se celá smečka vydala po 9. hodině. První zastávka patřila, jako každý rok, hře na schovávanou. Poté smečka pokračovala ke krmelci. U krmelce děti nejprve nadělily zvířátkům dobroty a následně si mezi sebou rozdaly drobné dárečky. Od vedoucích letos dostaly krásné skautské mariášové karty a lopatu na sníh. Bohužel kvůli nepříznivým sněhovým podmínkám nemohly dary ihned vyzkoušet. Od krmelce už naše kroky vedly ke Svaté Trojici, kde se odehrála další z tradičních her. Poté smečka už jen pokračovala kolem svatého Vojtěcha rychle ke klubovně a hurá domů na pohádky.

Langoš

Jsmo Divočáci!

Snad nekonečná energie, smích a dobrodružství. Skauting. To jsme my! 12 benjamínků, 3 vedoucí a jeden plyšový maskot s příznačným jménem.

Od září jsme s našimi nejmladšími Divočáky zažili při našich schůzkách už spoustu zábavy! Učíme se znát sami sebe a respektovat druhé. Rozvíjíme nejrůznější praktické dovednosti. Objevujeme přírodu a zažíváme mnohá dobrodružství. Společnost nám

u toho dělá náš maskot – plyšový divočák Skautík. Ten je důležitou součástí naší družiny.

Čas od naší první schůzky v září utekl jako voda, ale my už se těšíme na další půlrok plný nových výzev a radosti. Čeká na nás ještě spousta zážitků. Skautík už je na ně také připravený!

Lenča

Co nového u Oldů

Z činnosti oddílu oldskautů ještě stojí za zmínku tvoření, chcete-li workshop z vizovického těsta. V sobotu 30.11. se sešlo v nové klubovně pár slečen a více párů žen, které v poklidné a příjemné atmosféře tvořily z vizovického těsta podkovy, ryby, ptáčky, věnečky atd. atd. a to vše pod vedením Laky.

Jak slovo "slečen" napovídá, akce byla určena nejen oldskautkám ale i pro roverky. Odpoledne jsme si užily, určitě obdobnou akci uskutečníme i příští rok.

O pánské povánoční "uzené" akci se rozepsal Prach. Chci jen dodat, že někteří pánové popustili uzdu své fantazie a již spřádají plány na výstavbu udírny na Lomečku. xD

První akcí v novém roce byla sváteční procházka z Příchovic na Taneček a zpět. Vybavujeme se mi slovo triatlon – pěšky, na koni, autem.... Na akci chodil i Ježíšek, který byl jistě, stejně jako já, mile překvapen velkou účastí. Tak ať nám to oldi v roce 2025 pěkně šlape!

Kula

Akce UD – uzený oldi

Jak jistě většina čtenářů ví, před časem vzala na svá bedra vedení oldskautů sestra Kulka. A protože Kulka je holka akční a hravá, stvořila dotazníky spokojenosti s chodem oddílu. Světe div se! Spokojeni jsme, ale do nápadů čím obohatit svůj postarší skautský věk se protlačilo pečení vizovického těsta. A protože nadšení sdílelo především něžné pohlaví, to druhé pohlaví se nechtělo nudit, či se nechat zahambit a počalo se zamýšlet nad typicky pánským krácením volného času. A jelikož jsem si v době Covid volna pořídil udírnu, padl návrh i na uzení. Všechna ta druhá pohlaví se nápadu chytla i já byl všema deseti pro (v původní představě společně stráveného dne u ohýnku s kytarou).

Abyste rozuměli domácí uzení znamená nejen cpát se uzeným. To je jen výsledek. Uzení hlavně znamená sezení v zimě u udírny, sledování teploměru a regulování teploty pomocí škvíry ve dvířkách topeniště. Hodinu, dvě to jde. Po pěti hodinách vás to už nebaví tolik jako na začátku, po osmi hodinách už chcete konec.

Proto pojmut uzení jako posezení s kytarou a starost o oheň si rozdělit mezi víc lidí se mi zdál jako ideální způsob. Založil jsem tedy skupinu se zkratkovitým názvem akce UD (uzený den), sezval lidi a začalo se rokovat. Co budeme udit, kolik toho bude, do čeho to naložíme, nápady z internetu a další další možnosti. Co člověk to názor a nás bylo ve skupině devět. Zkrátka a dobře po několika dnech se rýsovaly obrysy trochu jiné představy než byla ta původní. Moje skromná udírnička dala sbohem, Láďa Kláda nabídl svoji zděnou udírnu s kapacitou kolem 40 kg masa, zimní zahradu pro posezení a svoji manželku Laku jako skvělou hostitelku. K uzení byl zvolen bůček s krkovicí, k nakládání sůl a česnek. Objednávka u Gruszky zněla 30 kg masa, odpověď mi zarazila: “No, do úterý tu snad bude.” Naštěstí maso v úterý bylo a deset dní před dnem „U“ (jako uzení) jsme se sešli s Rajčetem, Vikym, Kofičem a Frenkym v nové klubovně. Maso se naporcovalo, naložilo a zavakuovalo a uskladnilo u mě v garáži. Do toho se ozval Sporták, že máme zpracovat sýr, který si uložil u mě v mrazáku (cca 10 kg plátkových sýrů všeho druhu posbíraných během letní sezony v Tauplitzu). Rázem se moje skromná udírnička vrátila na seznam potřebných věcí, spolu s kořením (zelený pepř, česnek, sušená rajčata,

kapary a ořechy) a punčochami. Ne, neměli jsme na programu travesti show, nýbrž se jedná o běžnou pomůcku do které se nasype nakrájený sýr spolu s kořením a v punčoše se zavěsí do udírny. Ve výčtu přípravných akcí nesmím zapomenout na důsledné kolegy Vikyho s Frenkym, kteří provedli inspekci udírny i zkušební zážeh, aby nás nic nepřekvapilo. Vše tedy připraveno a mohlo se začít.

Dvacátého osmého dne posledního měsíce v roce nastal den U. V sedm hodin ráno, s naloženým kufrem auta jsem zaparkoval u Votlučků na zahradě. Plná sestava hlavních udičů se postupně slezla a mohli jsme začít. Rozříznout zavakuované maso, vybalit, umýt ve vodě (máchejte si ruce půl hodiny ve vodě při -6°C) a navěsit na háčky. Do toho od sedmi již hořel oheň v udírně, aby se holka promrzlá pořádně vyhřála a my mohli po osmé hodině (dle časového harmonogramu) všet maso do udírny. V tu chvíli jsem opět sedal do auta a jel ke Kozičkovi pro vozík a s vozíkem pro moji malou udírnu, zatímco vedle udírny na stole se začal krájet a nakládat sýr na uzení. Kolem desáté už byly punčochy naplněné, druhá udírna kouřila jak bohatý kupec a my se mohli dát do odzímění zimní zahrady. V tom nám vydatně pomohlo sluníčko a my si zanedlouho mohli užívat tepla sobotního dopoledne. Kolem dvanácté dovezl Frenky dravého plaza od Nilu (spíše od Merklína) a zábava začala nabírat grády. Kontroly teploty obou udíren probíhaly

GASTROOKÉNKO
(ANEBO CO JSME POŽILI)

ŠKVARKY Z ODŘEZKŮ
ZPRACOVÁVANÉHO MASA

HRNEC SVAŘÁKU

PEČENÝ BOK OD ŽEMANA

LAČINO CUKROVÍ
(TLAMIČKY)

KLOBÁSY

UZENÉ KUŘE

POLÉVKA OVAROVÁ

GULÁŠ S KNEDLÍKEM

PLAZ OD NILU

OVOCNÝ MIX (ŠVESTKY,
TRNKY)

pravidelně co půl hodiny, do toho jsme konzumovali dobroty naší hostitelky Laky (co se nám podařilo sníst se můžete se dočíst v závěrečném gastro okénku). Odpoledne se naše řady rozrostly o některé ženy a muže až to začalo být s místem k sezení na štíru. V tuhle chvíli bych řekl, že se lámal chleba, začalo se hrát na kytaru až to některé z nás zlomilo. K večeru jsme se shodli, že maso už bude, sýry už taky budou, tak jsme vybrali vzorky, rozkrájeli a všichni si uznale pomlaskali.

V neděli ráno jsme se postupně střídali u Votlučků v odvážení svých věcí a výslužek. Každý si odvezl několik kusů uzeného a jednu kouli sýru. Co dodat závěrem? Z původní představy posezení s ohněm se stala obří akce s více než dvaceti lidmi a rozpočtem přes 10.000 Kč. Uzení rázem dostalo ten správný společenský rozměr a určitě aspiruje na novou tradiční akci. Rád bych poděkoval všem, že mě v tom nenechali a přiložili ruku k dílu (které se opravdu povedlo) a hlavně Lace a Láďovi za zázemí a pohostinnost.

Prach

Protlak– časopis střediska Příchovice

Vychází 4× ročně, vydává středisko Příchovice

šéfredaktor: Josef Volf – Koza,

editorka: Lucie Řezníčková – Šefa

redakční rada: Ťapka(skautky), Šefa(RR), Sušenka(světlušky), Panda(skauti), Kula(oldskauti), Kapitán(vlčata)

kontakt: Josef Volf, Příchovice 315, Přeštice 33401,
volf.jo@gmail.com

vyšlo: 24.1.2025 **neprodejně** <http://prichovice-skaut.cz>